

o prilagođivanju grčkih i latinskih naglasaka hrvatskim (pravila I. i II. a, b, c, d). U drugoj bi točki trebalo dati prednost pravilima iznesenim pod a) i pod b), pravilom pod c) koristiti se rjeđe, a pravilom pod d) samo u izuzetnim slučajevima.

PITANJA I ODGOVORI

O PISANJU IMENA JEDNE OSNOVNE ŠKOLE

Svojedobno je uredništvo Jezika primilo dopis jedne osnovne škole u kojem mole za savjet kako treba pisati ime njihove radne organizacije jer, kažu, uskoro donose svoj statut, pa bi željeli da u tom dokumentu bude točno napisano ime škole. U dopisu stoji da se njihovi nastavnici kolebaju između četiriju mogućnosti:

Osnovna škola »Narodni heroji« + (ime mjesta)

Osnovna škola »Narodnih heroja«

Osnovna škola Narodnih heroja

Osnovna škola narodnih heroja.

Vjerujući da bi naš odgovor mogao biti zanimljiv i drugim školama, obrazložiti ćemo ga.

U pravopisnim se priručnicima nalazio i nalazi se propis da se kod složenih imena velikim početnim slovom piše prva riječ ime-

na neke radne organizacije, tvornice, poduzeća, ustanove, društva i javnih skupova (npr. kongresa i konferencija), a od ostalih riječi tih imena samo one koje su same po sebi vlastito ime. Uz takvu se pravopisnu odredbu nalaze obično ilustrativni primjeri kao *Tvornica računskih strojeva*, *Tvornica obuće »Kraš«*, *Gimnazija Antuna Gustava Matoša* i slično. Vjerujem da se u pisanju navedenih primjera nitko ne bi prevario.

Polazeći, dakle, od te spoznaje, možemo poći korak dalje te zamijeniti riječi »gimnazija« ili »tvornica obuće« s »osnovna škola« i napisati: *Osnovna škola Antuna Gustava Matoša* ili *Osnovna škola »Antun Gustav Matoš«*. Ako učinimo još jedan korak i sve što smo rekli primijenimo na ime škole koja želi čuvati spomen na naše narodne heroje, onda možemo zaključiti da je ispravno pisati npr.: *Osnovna škola narodnih heroja, Zagreb* ili *Osnovna škola »Narodni heroji«, Zagreb.*

Milan Moguš

OSVRTI

OBLICI GLAGOLA bdjēti

Prije nego što nastavite čitati ovaj članak, odgovorite sami sebi kakav je prezent toga glagola.

Kad bismo o tome napravili anketu među govornicima hrvatskoga književnog jezika, sigurno bi velika većina odgovorila:

bdjēm, bdjēš, bdjē,
bdjēmo, bdjēte, bdjju.

Međutim priručnici ili donose samo
bdim, bdiš, bdi,
bdimo, bdite, bde

ili uz njih dopuštaju, katkada i nevoljko, *bdijēm, bdijēš*... Tako T. Maretić u Jezič-